

Text per *Venien de lluny*

Anna Dot

Caminar, seure i començar a escriure sentint que no estàs en la posició adequada.

Pensar:

Que segur que és el zoom i que insegura la mà, que insegur el meu pols.

Que lleugers els núvols, i que pesat el meu cos.

Que segur aquest vent i que segur aquest sol, aquesta calda, i que segurs els meus ulls sobre aquest paisatge i que dubtosa la veu que sona, que surt, que neix dins meu ara, que sóc quieta sota un arbre i veig la Vall i el monestir i els núvols, que passen.

Un home feineja a prop de la vinya.

Enquadro la vinya, la centro.

Els núvols surten veloços de darrere la muntanya, la cavalguen i creuen cap aquí, cap a la nostra banda, i s'estan en aquest retall de cel només uns segons.

Surten ràpids de darrere la serra, com si n'hi hagués una fàbrica a l'altra banda. I passen avions.

Recordo el novembre quan algú em va dir que el pit-roig volava per aquí, després d'haver passat un estiu a Rússia. I penso que ara, que és estiu, no el veurem, no. Però et pensarem, pit-roig, et pensarem d'aquí a Rússia i en pocs mesos retornaràs, com si els nostres pensaments t'haguessin cridat.

I passen més avions. I no hi ha ocells. No veig ocells, no.

En sento, a estones, però no els veig.

Un tal rossinyol ha d'haver arribat per passar el bon temps aquí. Però ni al cel ni entre les mates ni a les copes d'aquests arbres no en veig. No en veig ni un.

Només núvols i avions i vent.

Que segur aquest vent, que segur el monestir, que asseguda la Vall, aquí baix, mirant el mar.

Un gos lladra.

I avui, que és l'enèssima vegada que el faig, aquest camí, veig tot d'altres camins que s'obren a banda i banda, cridant-nos. I a tu, que ets lluny, et penso i et pregunto: Què en farem, eh? Què en farem de tots aquests camins?

La curiositat em porta a intentar seguir-ne algun, però de seguida em trobo en una gola de mates i esbarzers de dents afilades i avui tu no hi ets per dir-me que m'esperis sota l'ombra d'aquest arbre, mentre a cops de pal t'obres pal entre les romagueres.

Uns núvols grisos, mig densos, fan remolins damunt de Sant Pere.

Em desvio del camí i trobo una cabanya. La vinya no es veu i Sant Pere vigila.

Torno al camí segur i em desvio altra vegada cap a una altra cabanya.

La vinya no es veu i Sant Pere vigila.

Torno al camí segur i em desvio i m'enfilo al cap damunt d'una roca plana i miro avall, busco la vinya i anoto aquest fil de veu, que ha vingut tan fort com la ventada d'ara.

La vinya no es veu.

Que segur que és el zoom.

Apropar-se desde la distància.

Pujo més amunt i, des de sota l'encreuament del coll de Pedrós, veig un pla, un tros de pla, davant d'uns ciprers. En comto tres.

Sembla la nostra vinya.

Desafio Sant Pere amb la mirada com ell ho desafia tot amb la seva presència.

Entro a cabanyes amb por de trobar-m'hi tota la força d'homes antics.

Són totes buides però sé que de nit les pedres reflexen la llum dels que hi han passat al llarg del temps.

Abans hem sentit els caçadors de senglars que cridaven.

Ara, que m'he desviat del Coll Perer per intentar pujar al puig que queda per sobre Llançà, he notat alguna cosa, de la mida del dit polze d'un home fort i esbelt, que xocava contra la banda esquerra del meu pit, just per damunt del cor. No m'ha fet mal. M'ho he tocat i no hi ha sang, però em noto el record del cop. Un cop sec com de bala encertada de ple al meu cor sota la mirada immutable de Sant Pere.

Em pregunto si en alguna altra vida soc un jove senglar que acaba de morir, o si soc jo mateixa estesa damunt d'aquestes pedres seques amb la sang que em brolla de dins aprofitant la força evanescent d'un cor que batega cada vegada més lent fins que s'apaga, mentre el vent no deixa de bufar desafiant la mort que, àgil, se m'emporta.

Fa massa estona que he perdut el camí i decideixo, per aquesta vegada, tornar enrere o tornar, potser, al camí que uneix el monestir amb Santa Elena. Volia una imatge de la vinya vista des del monestir, però ell ha desaparegut a dins d'un núvol. He vist el moment exacte en què desapareixia. La carretera costa de veure. Passa la veu d'algú i diu "estem al mig del no-res".

He tret la càmera per gravar la desaparició, però quan he estat apunt, ell ja no hi era. No és el primer cop que em passa a la vida, que vull enregistrar alguna cosa i, arribat el moment, tot desapareix.

La gent s'esfuma així. Jo, a vegades, també ho faig.

Escric tot això per fer temps, a veure si la boira s'aixeca una mica i deixa entreveure alguna silueta del monestir, encara que ens doni una imatge fantasmagòrica.

Però sembla que no.

Em pregunto si ja passava això en el temps en què el van construir, perquè, si passava, no em sembla que una localització com aquesta sigui gaire estratègica.

Inentaré pujar al castell de Saverdera, aviam si d'allà es veu res... La vinya, per descomptat, tampoc és enlloc. O potser som nosaltres. Som al mig del no-res, ho ha dit una veu.

De Saverdera es veu la vinya i, de fet, cada casa de la Vall, entremig dels núvols. Res, cap rastre del monestir. D'aquí, l'altra banda es veu neta i clara, cel serè. Carenejo fins a l'altra punta i veig una altra vall, més gran i menys profunda, que la de la nostra vinya, però prou similar. I si els núvols i tota aquesta boira m'han confós?

Aquesta també té una mena de camp que, per què no? potser, en algún moment, ha estat vinya, a tocar del cementiri. I com sé que no és aquesta la vinya que estic buscant?